

ZVON

SRPEN - AUGUST 2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

BLACK LIVES MATTER - MY LIFE MATTERS - ALL LIVES MATTER

Tak jsem se vrátil zpět do New Yorku, byl jsem doma a především jsem navštívil svou maminku. Ale také jsme se spolužáky oslavili kulaté výročí našeho svěcení na kněze. Je to letos třicet let. Bohudík, i když cesta tam i zpět byla zvláštní tím, že zažíváme výjimečnou situaci, vše proběhlo podle plánů. Téměř prázdná letiště, povinné roušky, speciální požadavky na vstup a návrat do té, či oné země. Ale dá se na to zvyknout...

Když jsem odjížděl z New Yorku, byly zde nepokoje. Po návratu nepokoje pokračují a někdy to tak vypadá, že mnozí lidé zodpovědní za řešení vzniklé situace, ani nemají zájem to řešit. Snad tím chtějí říci „MY LIFE MATTERS“ – moje kariéra je důležitější než vše ostatní.

Kdosi se mě zeptal: „podporuješ hnutí „BLACK LIVES MATTER“ “? Samozřejmě, jedno z hlavních posláních církve, kterou založil Ježíš, je úcta k životu. Já jsem kněz 30 let. Od začátku mého působení jsem byl poslán, abych hlásal, že před Bohem jsme si rovni. Že nás Bůh miluje. Že si máme navzájem pomáhat. Dokonce i ten život, který ještě nemůže mluvit, protože je skrytý v těle maminky, má právo na život. ALL LIVES MATTER. Tak to už hlásá církev přes dva tisíce let. Tak nás poslal Ježíš do tohoto světa, abychom hlásali vhod, či nevhod, že jsme bratři a sestry... Mnoho členů církve obětovali celý život pro službu druhým... Namátkou vyberu: Matka Tereza z Kalkaty, Junipero Serra, Růžena z Limy.

Ted', když jsem řekl A, musím také říci B. Je všechno OK? Není. Proč? Protože jsme lidé hříšní, máme problém se svým chováním, se svým egem, ať už jsem věřící nebo nejsem. My věřící tomu říkáme hřích. A proto také při každé příležitosti na prvním místě prosím Boha od osvobození od svých hříchů. Když se modlím, na mši svaté, když jdu ke zpovědi, atd... Lidé nevěřící hledají řešení rasových problémů v uspořádání lepší sociální spravedlnosti, pomoci nejslabším různými programy a dlouhými debatami. Je to výborné a chvályhodné, snad se věc pohne dopředu. Jenom zde podotknu jednu starou dějinnou zkušenost. Mnohé ...ismy... hledaly řešení absolutně bez Boha a většinou dopadly daleko hůře než začaly.

V kostele se setkáváme s Bohem, který je schopný nám nabídnout nový život, nové společenství. Jenom od nás žádá, abychom se Mu podřídili. Abychom přijali a chytili se nabídnuté ruky. Nemůžeme si teď paradoxně podávat ruce v kostele kvůli koronaviru. Boží ruku ale můžeme pevně stisknout, On nám ji stále nabízí...

*Přeji příjemnou a ničím
nerušenou čtení*

*ve Forest Hills
21. července 2020
Váš Fr. Antonín*

Cirkevní otcovia

Sv. Efrém Sýrsky

MV

Svätý Efrém Sýrsky, sa narodil okolo roku 306 v meste Nisibis, vo vtedajšej Mezopotámii (dnes mesto Nusaybin v Turecku na hranici so Sýriou). Región z ktorého pochádzal bol pomerne turbulentný pretože sa nachádzal na hranici dvoch impérií – Rímskej ríše a Perzie, a zároveň sa tu miešali rôzne kultúry a náboženstvá. Jeho rodičia boli kresťania a hoci ho vychovali v kresťanskej viere, Efrém musel o svoju vieru zabojovať a nájsť si svoju cestu k Bohu. Mal výbušnú povahu, často sa hádal, jednal bez rozmýšľania a bol aj bitkár. Pochyboval o kresťanskej viere, zvlášť o Božej prozreteľnosti.

Raz bol nevinne obvinený z krádeže oviec a zatvorený do väzenia. Čoskoro k nemu zatvorili ešte dvoch mužov, ktorí boli tiež nespravodlivo obvinení. Na siedmy deň vo väzení počul vo sne hlas: "Teraz nie si vinný. Trpíš však za predošlé hriechy. Rovnako trpia aj ostatní." Keď sa prebudil, porozprával aj ostatným o svojom sne. Každý z nich sa zamyslel nad svojim predchádzajúcim životom. Zistili, že konali zlé skutky podobne ako Efrém. Nakoniec na súde bola dokázaná Efrémova nevina. On v tom však už videl Božiu ruku, zmenil svoj život a svoje zmýšľanie. Čoskoro po návrate domov odišiel do hôr medzi mestami Nisibia a Edessa, kde sa stal učeníkom sv. Jakuba Nisibijského, ktorý tam žil ako pustovník.

Keď sa jeho učiteľ sv. Jakub stal biskupom v Nisibii, zavolať si k sebe Efréma aby vyučoval deti a mládež. Ich mesto viackrát neúspešne obliehali Peržania aby ho dobili od Rimanov. Podarilo sa im ho získať až po smrti biskupa Jakuba, kedy však museli z mesta odísť všetci kresťania – Peržania kresťanov tvrdo prenasledovali. Efrém sa teda usadil v neďalekej Edesse (dnešná Urfa na juhu Turecka tiež na hraniciach so Sýriou). Edessa bola kultúrnym a vzdelanostným centrom sýrsky hovoriaceho sveta. Bolo tam viacero významných škôl a okrem pravoverných kresťanov tu bolo zastúpených ešte asi desať ďalších od kresťanstva odvodených siekt ako ariáni, manichejci a ďalšie, hlavne gnostické sekty. V tomto zmätku a chaose sa Efrém dokázal nielenže zorientovať, ale stal sa z neho veľký intelektuál a obranca pravej viery podľa vyznania Nicejského koncilu – prvého ekumenického

(všeobecného) koncilu Cirkvi, na ktorom sa aj sám zúčastil ako sprievod biskupa Jakuba. Efrém napísal vyše 300 diel, venoval sa najmä vierouke, obrane pravej viery a výkladu biblických textov. V Edesse taktiež založil významnú biblickú školu. Jeho spisy sú svedectvom o tom, že Cirkev aj v starokresťanských časoch učila tie isté pravdy ako dnes.

Za všetky odcitujem aspoň krátky odsek z jeho diela o pokore: „V tom nie je pokora, že sa hriešnik považuje sa hriešnika, lebo pokorné zmýšľanie je v tom, aby si si nemyslel o sebe nič veľké, keď v sebe poznávaš mnohé a veľké veci. Naozaj pokorne zmýšľá ten, kto je podobný Pavlovi a môže povedať: „Ani sám seba nesúdím, lebo nie som si ničoho vedomý, ale to ma neospravedľňuje. Pán je môj sudca.” (1 Kor 4, 3-4) a hovorí tiež: „Ježiš Kristus prišiel na svet zachrániť hriešnikov; a ja som prvý z nich” (1 Tim 1, 15). Toto je pravá pokora – byť vysokým podľa zásluh a v zmýšľaní sa umenšovať. Takto Boh podľa svojej nevysloviteľnej dobroty pripúšťa a prijíma k sebe nie iba zmierených, ale aj tých, ktorí ochotne vyznávajú svoje hriechy – aj k takým býva milosrdný a priaznivý.“

Všimnite si ako Efrém dobre pozná a cituje Sv. Písmo – v časoch kedy sa knihy prepisovali ručne a málokto mal peniaze aby si ich mohol kúpiť či vlastniť. Svedčí to o tom, že Písmo už veľmi skoro bolo

pomerne široko dostupné a používané (sv. Efrém vo svojich dielach necituje len známe pasáže Starého zákona či evanjelií ale aj knihy prorokov a apoštolské listy).

Počas svojho života sa stal diakonom, biskup v Cézarei, sv. Bazil Veľký, ho chcel vysvätiť za kňaza a neskôr aj na biskupa na uprázdnený biskupský stolec v Edesse. No sv. Efrém sa toho necítil hodný. Zomrel v službe núdznym, keď sa počas morovej epidémie staral o nakazených a sám sa pri tom nakazil (v tom čase mali diakoni na starosti charitatívnu činnosť Cirkvi).

WHEAT AMONG WEEDS

Homily for July 19, 2020

Deacon Greg Kandra

In the Sunday readings right now, it is a time for planting.

Last week, we heard Jesus speak about the sower, scattering seeds among rocks and thorns. This week, he tells us about the seed that grows among weeds.

I hear these stories about nature, and God's work in the garden of our lives, and I can't help but think how far we have come from that perfect garden, Eden.

The world is very much a place of rocks and thorns and weeds. In a time of pandemic and protests, of anger and fear, of churches burning and statues falling, there are days when it seems that is all it is.

The garden has become overgrown. But in today's parable about seeds, there is another seed: one of wonder and hope. God never loses hope in what we can become. Three years ago, when I last preached on this Gospel, I spoke about something called Vavilovian mimicry. It's a scientific principle that was first discovered by a Russian plant geneticist by the name of Nikolai Vavilov. He found that a weed can often take on the characteristics of surrounding plants. Vavilov discovered that rye, a basic grass, when growing among wheat can start bearing seeds like wheat, and even adjust its growing pattern to follow the same annual schedule as wheat. It can change. It can become something more than what it was. Perhaps that is one reason why the landowner doesn't destroy the weeds right away, but lets them grow among the wheat.

Maybe he understands the mystery of how God works in nature.

Maybe he wants to see if the weeds will, in effect, become wheat. God is continually giving us the precious gift of time — to grow, to learn, to be more than what we are. He offers the world his patience — and possibility.

We hear it in the reading from Wisdom: "You judge with clemency... you gave your children good ground for hope, that you would

permit repentance for their sins.” For those of us who often feel more like weeds than wheat, this is a relief — and a blessing.

The question for us this morning: what will we do about it?

In a world overrun by weeds and thorns and rocks, how will we strive to be wheat? In a few moments, we will receive the gift of finest wheat, the Eucharist. As the familiar hymn puts it, we will “become what we receive.” This morning let that be our prayer: to become more than we are. To become living sacraments in a troubled world. To be wheat, not weeds, in God’s field.

As we receive Jesus in our hands and welcome him into our hearts, we pray that we may be changed — so that we may we begin, in some small way, seed by seed, heart by heart, to change our world.

Marek Vácha

Jízda v levém pruhu

*Téměř vždy si nakoupím nějaké knihy při návštěvě Česka. Také letos jsem si přivezl zajímavou knihu „Jízda v levém pruhu“. Je to rozhovor známého českého kněze a vědce, obor molekulární biologie a genetiky, **Marka Váchy** s Jožinem Valentou. Malou ukázkou z knihy si můžete přečíst zde -*

“Marie!” (Jan 20,16)

Pamatuješ jednou, byl jsem mladý a naivní, měl jsem ještě jako jáhen kázat na jakési pouti, kde byla spousta kněží. Nebylo to tehdy žádné privilegium, jen to zkrátka tak na mě vyšlo a jednoduše se rozšafně řeklo, ať se to kázání dá mladým. Neměl jsem tehdy úplně jednoduché období a kázal jsem vlastně pro sebe, hodně jsem se do toho položil a snažil jsem se, co jsem mohl, jako by to mělo být poslední, co jsem sobě a lidem v životě mohl říct, abychom se pro všechno na světě obrátili a začali žít!

Po mši svaté za mnou přišel jeden z těch starších kněží, uznale mi poklepal na rameno, a řekl, že to bylo dobré. Nemohl říct nic zoufalejšího. Pochopil jsem, i v naivitě mládí, že tihle kněží jsou neprůstřelní, že to jsou dokonalí profesionálové duchovního života, že s nimi nepohne nic, že přijdou a poplácají po zádech, že to jsou obchodníci evangelia, sami dobrosrdeční a dobří lidé, ale že je nikdy ani nenapadne a ani jim nepřijde na mysl, že by to mělo být určeno ke koupi pro ně. Že všechna možná

kázání budou hodnotit jako dojemná, prostá, hloupá, naivní, moudrá, vyumělkovaná, odvážná, kritická, slabá, mělká nebo hluboká, ale že i kdyby přišel sám Ježíš Kristus a pronesl Horské kázání, že by za ním uznale přišli, poplácali ho po zádech a řekli mu, že to byl dobré. Ti aktivnější faráři by si ho možná pozvali, aby tutéž řeč pronesl i v jejich farnosti v rámci cyklu Křesťanské akademie. Pak by jej daný večer několika slovy uvedli, řekli, že si ho váží, že je Pán Ježíš zde, předali mikrofon a sami spěchali na faru psát ohlášky, aby ušetřili čas, a vrátili by se až na konec, až na slečnu s kytkou, aby znovu poděkovali a pozvali přítomné na další přednášku o historii místní milostné sošky příští měsíc.

Ale to není jen problém nás kněží, to je problém každého občana této planety, pochopení, že evangelium je určeno pro mě, že já jsem jeho adresátem, že mě to má změnit, že když mě to nezmění, tak že je to k ničemu. Že takto mám hodnotit každé kázání v kostele nebo každou přečtenou knížku: že milostí Boží mě může proměnit k dobrému, třeba jen ta jedna věta, a že další úvahy jsou nadbytečné. Jinak jsme v riziku, že jako rozhodčí v gymnastice zvedají cedule s čísly a hodnotí výkony adepta, tak hodnotíme i my, jako nezávislí pozorovatelé lidského hemžení výkony jednotlivých aktérů, zvedáme nahoru čísla, klidně třeba i povzbuzujeme a chválíme, a na vlastní život trapně zapomeneme.

Pro mě to nejprůbojnější a zároveň nejintimnější slovo z celého Písma, je tady tohle - "Mariel". Ježíš po zmrtvýchvstání takto oslovuje Marii Magdalskou jejím jazykem a ona mu ve stejném jazyce odpovídá "Rabbuni". Tento jediný dialog evangelista nepřeložil. Nevíme proč. Možná proto, že se ostýchal, jsou věci, které nelze přeložit. Možná proto, že to takto od Marie Magdalské slyšel a že si to takto zapamatoval, i s tou naléhavostí. Proto, že mě někdo volá mým vlastním jménem, že to vysloví v mé mateřské řeči, jméno a slovo, které pronikne doprostřed srdce. Že jako rozséváč rozsévá slovo do půdy, tak i zde je Slovo vloženo do mého nitra. Aby mě proměnilo, abych pochopil, že nejsem ani novinář, ani divák, ani fanoušek, ba ani ten, co má zapalovat srdce ostatních a organizovat farní zájezdy. Abych pochopil, že především moje vlastní srdce má být zapáleno, že slovo má vyklíčit ve mně. "Marie!" Pochopíš, že tohle jméno ti dává Bůh, že jsi Božím snem, že všechna evangelia byla napsána kvůli tobě. Že celá intimita, celé dějiny mystiky a všechny mystické texty, co kdy byly napsány, lze stáhnout do tohoto jednoho oslovení, do tohoto jednoho plamene. Všechno ostatní je navíc. Všechno ostatní je folklór, a ať ostatní diskutují, o čem chtějí. Marie slyšela, proměnilo ji to, srdce se stalo čistým oči se otevřely a ona poznala s kým mluví.

Jestli chceš vědět, co je křesťanství, tak tohle.

Mariánský sloup v Praze

zdroj - wikipedia

Sloup byl vztyčen jako projev díky Panně Marii za úspěšnou obranu pražského souměstí před Švédy na podzim roku 1648. Byl postaven na místě, kde nechal v březnu 1632 po vpádu Sasů do Prahy za třicetileté války jeden z velitelů saského vojska přibít na pranýř nedaleko nové šibenice staroboleslavské Palladium. Na tomto místě navrhoval vztyčení sloupu strahovský převor již v roce 1647. Základní kámen byl položen 23. května 1650 Bernardem Ignácem z Martinic za účasti velkého množství Pražanů. Ještě tentýž den se začalo s kopáním a vybíráním základů. Šestimetrový dřík byl vztyčen už 26. září a socha Panny Marie byla na vrchol umístěna 30. září. Autorem sochařské výzdoby sloupu byli Jan Jiří Bendl, Arnošt Jan Heidelberger, Stanislav Goldschneck a Abraham Melbera. Stavební dozor prováděl Diviš Miseron, jméno architekta se nedochovalo. Výstavba sloupu se hradila z dlužných kontribucí a příspěvků na císařskou korunovaci. Posvěcení sloupu se konalo až 13. července 1652 pražským arcibiskupem kardinálem z Harrachu za přítomnosti císaře Ferdinanda III. a jeho syna Ferdinanda IV. Na podstavci byl v kartuši vytesán latinský nápis: „VIRGINI GENITRICI SINE ORIGINIS LABE CONCEPTÆ PROPVGNATÆ ET LIBERATÆ VRBIS ERGO CÆSAR PIVS ET IVSTVS HANC STATVAM PONIT“ (chronogram udává rok 1650). Česky to znamená „Panně Rodičce bez poskvrny prvotní počaté za obhájení a osvobození města zbožný a spravedlivý císař tuto sochu postavil“.

Sloup byl vysoký téměř 16 metrů a nesl dvoumetrovou pozlacenou sochu Panny Marie Immaculaty. V nárožích soklu stály čtyři sochy andělů symbolizující čtyři kardinální ctnosti bojující se silami zla. První anděl srážel kopím d'ábla a představoval moudrost, druhý přemáhal obouručním mečem lvíče a znázorňoval spravedlnost, třetí bojoval s drakem a projevoval statečnost a čtvrtý anděl přemáhal křížem d'ábla a vyjadřoval mírnost. V podnoží sloupu byl dutý prostor, který sloužil jako kaplička. Byl v ní umístěn gotický deskový ochranný obraz Panny Marie Rynecké, pocházející z počátku 15. století. Původně visel na domě U zlatého jednorožce na Staroměstském náměstí, který vlastnila rodina Miseronů. Pražané před ním prosili za ubránění města během švédského obléhání.

Vzorem pražského sloupu byl mariánský sloup v Mnichově postavený roku 1638 kurfiřtem Maxmiliánem I. jako díkůvzdání za zachování města během švédské okupace za třicetileté války.

Krátce po vyhlášení samostatného Československa

byl sloup 3. listopadu 1918 stržen asi stočlennou skupinou Žižkováků, kteří v něm spatřovali symbol svržené habsburské monarchie. Jako hlavní původce činu se uvádí pražský bohém Franta Sauer, který stržení sloupu připravil a zaštiťoval se přitom údajnou podporou vedení České strany národně sociální a Československé sociálně demokratické strany dělnické. O události později zveřejnil písemné svědectví.

Sauer podle svého vyjádření navštívil o den dříve správce žižkovského obecního dvora Josefa Hodana, kterému řekl, co chystá, a odvolával se na revoluční národní výbor a na Václava Klofáče a Karla Kramáře. Správce Hodan mu vyšel vstříc a uložil hasičům, aby se stržením sloupu pomohli. Ti pak 3. listopadu odpoledne na Staroměstské náměstí přivezli žebřík a omotali kolem sloupu lano. Podle dobového vyprávění byl ten, kdo hodil provaz na sloup se sochou Bohorodičky, Jan Šoupal.

3. listopadu se na Bílé Hoře konalo při příležitosti výročí bělohorské bitvy shromáždění, které pořádali národní socialisté a čs. sociální demokraté. Stržení sloupu bylo načasováno tak, aby k němu došlo v okamžiku, kdy se účastníci tábora lidu budou vracet průvodem z tohoto shromáždění. Nejprve byla za zpěvu písní a za vztyčení rudého praporu stržena socha anděla na západním nároží. Na místo také přijeli automobilem tři členové Národního výboru, kteří stržení sloupu chtěli zabránit, podle Franty Sauera se jim dav okolo sloupu vysmál. Byli mezi nimi Cyril Dušek a historik Václav V. Štech. Když ale viděli, že je odpor marný, požádali aby jim byl vydán obraz Panny Marie Rynecké, který jim spolu se svícny a květy z výklenku vydán. Po delším, více než půlhodinovém úsilí se nakonec podařilo sloup rozkývat a strhnout. Poté, co sloup padl k zemi a roztržil se, pronesli proslovy Antonín Chmelík, podle Sauera v sokolském stejnokroji, a redaktor Práva lidu Jan Skála. Večer se dav ještě vydal ke Karlovu mostu, kde chtěl na něm stojící sochy naházet do Vltavy. Tomuto už však zabránili vojáci poté, co poslanec František Soukup telefonicky požádal policejního ředitele o vyslání policejní i vojenské stráže k mostu.

Obnovený Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze bude požehnán o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v sobotu, dne **15. srpna 2020**. V 10.00 hodin bude v chrámu Matky Boží před Týnem slavná bohoslužba, celebrowaná pražským arcibiskupem a českým primasem Dominikem kardinálem Dukou, OP.

Očekáváme, že se všichni účastníci slavnosti požehnání sloupu do chrámu nevejdou. Proto bude na Staroměstském náměstí velkoplošná obrazovka, kde bude možné bohoslužbu sledovat. Po mši svaté vyjde průvod z kostela na Staroměstské náměstí k Mariánskému sloupu, kde odezní projevy a otec kardinál obnovený Mariánský sloup požehná.

ZEMŘELI

Měsíc před svými 104. narozeninami, 23. června 2020, zemřela doma paní **Růžena Bunžová**. Paní Růženka, jak ji oslovovali její přátelé, se narodila v Rousínově. Vystudovala obchodní akademii a potom pracovala v advokátní kanceláři, kde se seznámila se svým manželem JUDr. Bohumírem Bunžou. Svatbu měli roku 1940. Její manžel musel utéci před komunistickým pronásledováním do Itálie. Paní Růžena zůstala se svými dvěma dětmi, Petrem a Helenou, doma v Bojkovicích. Konečně roku 1967 se mohli opět shledat pohromadě v Itálii, kromě syna Petra, kterého chytili na hranicích a prožil 7 měsíců ve vězení. Po

propuštění v důsledku povstání Pražského jara se i on mohl setkat se svým otcem. Paní Růžena byla velmi činná při pomoci pro lidi, kteří utíkali z Československa. Pomáhala také kardinálu Josefu Beranovi. Byla jedna z posledních žijících zakladatelů „Českého náboženského střediska Velehrad“ v Římě. Roku 1977 se přestěhovala s manželem do New Yorku, kde už žily její děti s rodinami. Zde se opět zapojila do pomoci emigrantům a byla velmi činná v kostele v Astorii. Ještě minulý rok byla schopna pravidelně navštěvovat bohoslužby v Astorii. Bude nám moc chybět. Dcera Helena a snacha Greta s rodinami prosí o modlitbu za spásu její duše. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci srpnu: Heda Krátká 1. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka r. Králová 8. srpna, Rullie Anne Suda 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, **Miloš Petr 16. srpna**, Bohumil Halka 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Pavel Kopecký, Heda Krátká, Pat a Ed Babor, Joseph A. Kocab, Dana Šáblík, CCU Cleveland, Ingrid Chybík, Greta Bunžová, Vlasta Krupka.

úmysly mší svatých v srpnu 2020

datum	úmysl	dárce
2. srpna	Za Boží požehnání prezidentu Trampovi a naší vlasti	Alena Homoláčová
5. srpna	For Michalik family children, Henry, Mary and Anne	Mary Michtalík
9. srpna	Za rodinu Pecháčkovu a Pácaltovu	Pavel Pecháček
10. srpna	Za + Emila Pavelku (1. Výročí)	manželka Margaret
12. srpna	Za + Růženu Bunžovou	Heda Krátká
16. srpna	Za krajanskou rodinu	
23. srpna	Za + Henryho Marka	Josef Marek a Milena Hlavatá
26. srpna	Za dar zdraví	Heda Krátká
30. srpna	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Petr Váňa

* 22. dubna 1965

Studoval jsem Akademii výtvarných umění 1984 – 1990. Když jsem tam přišel v prvním ročníku byl jsem nucen modelovat zátiší s kabátem, hadicí a botama. A jestli bych neměl modelovat nějaký důležitý portrét. Cpala se do toho politika. Vynutili jsme si na profesorech, že jsme modelovali akt krásné mladé ženy a jako portrét jsem vymodeloval Hanse Christiana Andersena, Josefa Lady, potají kardinála Tomáška a tři sochy malého dítěte, mého narozeného syna Lukáše. Ty jsem vysekal do kamene. V šestém ročníku jsme na škole dělali revoluci a pak nastala svoboda. Diplomoval jsem u Profesora Stanislava Kolíbala třemi sochami z kamene a dřeva. Jedna z nich byla socha Zkřížení horizontály a vertikály. V této době umělecké svobody, těsně po revoluci jsem s nadšením poslouchal přednášky kunsthistoriků a teoretiků umění. Nejsilnější přednáška pro mne bylo dvouhodinové vyprávění filosofa Petra Rezka o teorii obrazu nad fotografií jediného obrazu. Bílý čtverec na červeném pozadí, který namalovat Barnett Newman. Tato přednáška se zabývala otázkou, kdo je schopen vidět umění, kdy existuje obraz, co to obraz je.

A je to otázka stále živá. Umění totiž lze vidět, nebo nevidět. Obraz, socha, nejsou barvy a plátno. Není to kámen, nebo bronz. To je materiál, ze kterého obraz, nebo socha vzniká. A je tu člověk, říká se mu umělec, který s tímto materiálem zachází, pracuje, a snaží se vytvořit umělecké dílo. Toto dílo vznikne a je v něm obsažena tato snaha. Určitá dispozice aby vznikl obraz, nebo socha. Pak je tento kámen, plátno, bronz, může to být i jiný materiál, umístěn do prostoru, kam mohou přijít jiní lidé. A v tuto chvíli, kdy přichází pozorovatel, může socha, nebo obraz vzniknout. Ale ne vždy. Většinou ani nevznikne, neboť si pozorovatel před oči dosadí nějaký pojem a ten mu znemožní umění vidět. Tím pojmem je například politický, historický názor, udávaná cena díla, věhlas či nevěhlas autora, dobové určení, zařazení do určité škatulky. Pozorovatel dílo zaškatulkuje, ale umění neuvidí. Místo něj vidí pojem. Ale existují krásné, vzácné a obohacující chvíle setkání, kdy si pozorovatel nezacloní oči pojmem ale jen a pouze se dívá. Tak jako to umějí děti, nebo jednoduše lidé, kteří chtějí vidět. Spojí se snaha toho co chtěl něco vyjevit a snaha toho, kdo chtěl něco vidět. Pak vzniká umění.

Pracoval jsem na kopii sochy Panny Marie, tesal jsem ji podle originálu Jana Jiřího Bendla, který se zachoval, v lapidáriu NM. A viděl jsem krásnou sochu. Pracoval jsem na tomto kameni celé architektury mariánského sloupu spolu s ostatními sochaři a kameníky 22 let a stále mám radost ze setkání s uměním.

Děkuji všem, kdo jsou schopni čistého pohledu. Přeji všem, ať vidí krásu a umění, je to radostné.

převzato z <https://petrvana.info/blog/>

